

Gulliverovy nálety na dětství

Veronika Bednářová

**Petr Boháč podle Jonathana
Swifta: Gulliverovy cesty**

Režie: Miřenka Čechová, Petr Boháč
Scéna: Lucia Škandíková, Kateřina Jirmanová
Kostýmy: Kateřina Jirmanová
Loutky: Paulína Skávová, Sébastien Puech
Choreografie loutek a video: Amador Artiga
Hudba: Jan Kučera
Světelný design: Martin Špetlík, Jiří Šmirk
Zvukový design: Martin Hůla

**Koprodukční inscenace Městských divadel
pražských a Spitfire Company
Městská divadla pražská – ABC, premiéra
1. března 2025**

Rodinné představení *Gulliverovy cesty* propojuje loutky, masky, činohru
a hudební divadlo Foto Patrik Borecky

Tatínek předčítá svému neposednému, štěbetajícimu synovi Olíkovi Gulliverovy příběhy, aby klidně usnul. Maminka není doma, zhruba šestiletému Olíkovi se stýská...

Když na konci představení zazní siréna, oba musí – aby mohli pokračovat ve vyprávění o Gulliverových dobrodružstvích – do krytu; tehdy se o maminku, pečující kdesi o zraněné, začínají bát ještě víc.

Velký rodinný muzikál, který režisérsko-autorská dvojice Miřenka Čechová a Petr Boháč zpracovala v pražském divadle ABC společně se svým týmem z nezávislého souboru Spitfire Company jako multižánrové představení s živou kapelou, má rámcovou linku právě ve vztahu otce (Aleš Bílík) a syna Olího – působivé hyperrealistické loutky typu manekýn, kterou vedou hned tři loutkáři: jeden nohy,

druhý hlavu a levou ruku, třetí pak tělo a ruku pravou.

Otec vypráví Olíkovi dva hlavní příběhy z *Gulliverových cest*: o cestě do Liliputu, kde se místní nesmyslně hádají o špatně rozklepnuté vajíčko, a o cestě na létající ostrov Laputa; vytváří si tak vlastní imaginativní svět, aby zapomněli na reálná nebezpečí. Nevíme přesně, kde rodina bydlí, ale víme, že jsou to naši současníci – scénář v sobě mísí klasické motivy s moderními, nechybějí ani odkazy na šest ninjů z Lega Ninjago či slang nejmladší generace alfa, tedy generace skibidi („Tati, ty jsi fakt stego!“).

Muzikál je výsledkem týmové práce performerů flexibilně přeskakujících z herectví do zpěvu a tance, z loutkového umění do práce se znakovými rekvizitami,

ze hry na hudební nástroje do klasičtějšího činoherního projevu. Představení, které občas působí entropicky, pak dominují loutky, které vytvořili Paulína Skávová a renomovaný francouzský loutkář Sébastien Puech – vyrobili tělíčka herců, loutku Olího i loutku koně v životní velikosti; vždyť koně v *Gulliverových cestách* symbolizují naději a víru v lepší zítřky. Z obrovského Gullivera pak vidíme jen nafukovací ruku jako jeden z důkazů, že představení nechybí – v protikladu k závažnosti vyprávěcího rámce – nadsázka a humor.

Gulliverovy cesty jsou proto podnětnou podívanou i nenápadným pomocníkem, jak s mladšími diváky promluvit o současném světě. Tento dramaturgický záměr nepřekvapí, a před jeho přímočarostí nelze než smeknout. •